

Daar zit een luchtje aan

(No room for love)

Klucht in twee bedrijven

door

ANTHONY MARRIOTT
en
BOB GRANT

vertaling

Yolanda Laatzer

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DAAR ZIT EEN LUCHTJE AAN - NO ROOM FOR LOVE** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANTHONY MARRIOTT en BOB GRANT** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1978 by Anthony Marriot & Bob Grant
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

De manager

Albert — de bediende

Dr. Garfield — een dokter

Michele — zijn receptioniste

Mw. Garfield — zijn vrouw

Julie — een jonge vrouw op huwelijksreis

Clifford — haar man

Douglas — een hoornblazer

Evelyn — zijn vrouw

DECOR:

Het geheel speelt zich af tijdens een zomeravond op de eerste verdieping van het Lawns Hotel, Kingstanton, Suffolk. Het hotel heeft betere dagen gekend, hoewel niet veel beter, maar het heeft nog steeds een wat vervallen charme van vroegere tijden. Aan één kant is een gang, waar de toegang tot een lift is. Daarnaast de deur naar kamer 18. De gang loopt door naar de achterzijde van het toneel, waar zich de kamers 12 en 11 bevinden; de laatste bevindt zich net buiten het toneel. Het grootste gedeelte van het toneel wordt ingenomen door kamer 12a (alias 13), de bruidssuite, met een deur die naar de gang leidt. In de kamer staat een tweepersoonsbed, daarnaast een tafeltje met daarop een karaf met water en een glas. Daarboven hangt een wandtelefoon. In de hoek voor het bed staat een kleine armstoel en daarnaast een prullenmand. In de wand achter, bevinden zich openslaande deuren die naar een gemeenschappelijk balkon leiden. Tegenover het bed is een deur naar de badkamer, welke gecreëerd is door een hoek van de kamer af te scheiden. Daarnaast een deur die leidt naar een minieme kleedkamer. Hiernaast hangt een spiegel aan de wand. Aan de voorkant van het toneel, geeft een reep, van een door motten aangevreten, karpert het vervolg van de gang aan, waar zich aan het einde de deur van kamer 14 bevindt. De gang loopt door langs deze kamer. Op de deur van de bruidssuite bevindt zich geen nummer. Alle deursloten zijn insteeksloten. Er zijn aaneengeschaakelde lichtknopjes, boven het bed en bij de kamerdeur, een schaalvormige hanglamp boven het bed. Aan de achterzijde van het toneel hangt in de gang een bordje met "Trappen en Nooduitgang" en een gelijksoortig iets aan het einde van de gang aan de voorzijde van het toneel met "Naar Badkamer en Toilet".

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat, hoort men uit verschillende hoeken van het hotel, het geluid van muziekinstrumenten die gestemd worden. De manager komt op vanuit de gang achter, pratend richting kamer 11. Hij is een overdreven, zenuwachtige, verwaande man, gekleed in een zwart jasje en broek met krijtstreep.

MANAGER: Ja, meneer, uw drankjes komen eraan. Een dubbele cognac en een glaasje witte wijn.

MANNENSTEM: *(van achter)* Nee, jij idioot. Een pils en een likeur. *(de indicator van de lift springt van begane grond (BG) naar 1)*

MANAGER: Oh ja, natuurlijk, meneer, die andere zijn voor nummer 34, de hobo en het klokkenspel. U bent toch de cello en de piccolo. *(een luide zware toon van een contrabas klinkt van achter, de manager krimpt ineem)* Oh, die vreselijke musici. *(hij haalt uit zijn zak een parfum verstuiver en bespuit zichzelf hiermee)* Ah, godzijdank. Eindelijk de drankjes. *(de lift arriveert. Met kabaal gaat het metalen hek van de lift open, dan zwaaien de twee solide deuren open. Albert, de enige bediende, komt eruit. Hij is op oorlogspad en onmiskenbaar humeurig. Hij is allergisch voor wat voor werk ook. Hij draagt een klein dienblad, waar een glas bier en een glaasje likeur op staat)*

ALBERT: Hier zijn je drankjes voor nummer 11. Het is er overheen gegaan, de lift ging weer met horten en stoten.

MANAGER: Zo kun je het niet serveren, Albert... Dit is een eersteklas hotel.

ALBERT: Wat! Is het van manager veranderd, terwijl ik beneden was?

MANAGER: Nee!

ALBERT: *(snuift)* Allemachtig, wat stinkt het naar parfum.

MANAGER: *(snuift)* Ik ruik niets.

ALBERT: Nee, dat zal wel niet.

MANAGER: Nu, doe iets aan die drankjes.

ALBERT: Oké. Houd ze vast. *(de manager pakt de glazen van het dienblad. Albert giet het gemorste vanaf het dienblad in de glazen)*

MANAGER: Dat kun je niet doen, Albert.

ALBERT: Ik heb het net gedaan. Maakt niet uit, die stomme muzikanten merken het verschil toch niet. Likeur voor die gozer met de fluit en een pils voor mevrouw de cellospeler. *(hij haalt een cellokoffer uit de lift)*

MANAGER: Het zal ongetwijfeld andersom zijn.

ALBERT: Je hebt mevrouw de cellospeler gezien, wat denk jij!

MANAGER: Wel, ja, misschien heb je gelijk.

ALBERT: Hé, speelt ze dat ding wijdbeens of met de benen aan één kant?

MANAGER: Doe niet zo grof. De dame bespeelt één van de mooiste instrumenten die de mensheid kent.

ALBERT: Ja, en alles wat ze ermee doet, is krabben.

MANAGER: Het is niet nodig om vulgair te worden. Geef me dat... *(hij pakt het dienblad met glazen)* en haal hun bagage uit de lift, nu meteen. *(Albert haalt een piccolokoffertje uit de lift en overhandigt deze aan de manager)*

ALBERT: Alsjeblieft. Pak maar aan.

MANAGER: Het heeft geen zin het aan mij te geven. Wat word ik verondersteld ermee te doen?

ALBERT: *(onhoorbaar mopperend)* Stop het in je...!

MANAGER: Wat zei jij?

ALBERT: Ik heb genoeg te doen. Ik heb mijn handen vol aan die fiedel van dat ouwe mens. En dan ook nog hun bagage. *(de manager gaat kamer 11 binnen. Albert pakt de koffers en de cellokoffer uit de lift en sluit de deuren)* Verdomde muzikanten. Het is ieder jaar hetzelfde. Het maakt me niet uit dat ze een muzikfestival hebben, maar ik wou dat ze hun instrumenten thuis lieten. *(de manager komt weer op met een leeg dienblad. Hij haalt een flesje aftershave tevoorschijn en dept hiervan wat op zijn gezicht. Albert reageert hierop)*

MANAGER: Trouwens, Albert, ik heb een bericht gekregen. Mw. Burridge, de harpiste, is onwel geworden in de restauratie van het St.Pancras Station.

ALBERT: Dat is weer eens wat anders. Gewoonlijk worden ze in onze eetzaal ziek.

MANAGER: Onzin. Dus zij zal kamer 18 niet betrekken.

ALBERT: Prima. Dat heb ik precies nodig om mijn allergieën op te roepen, een grote smerige harp.

MANAGER: Maar ze sturen een vervanger, ene mw. Garfield.

ALBERT: Dat zal wel. Nou, zij kan haar eigen verdomde harp sjouwen.

MANAGER: Zo is het genoeg, Albert. Ik hoop dat de bruidssuite voor dhr. en mw. Smith in orde is.

ALBERT: Allemachtig. Wat spelen zij? Doedelzak?

MANAGER: Nee, nee, zij zijn geen musici. Ze zijn op huwelijksreis. Ze bespelen niets.

ALBERT: Huh, vreemde huwelijksreis. Hoe dan ook, we hebben geen bruidssuite.

MANAGER: Natuurlijk hebben we die, 12a.

ALBERT: Je bedoelt 13.

MANAGER: Je moet het geen 13 noemen. Sommige mensen zijn erg

bijgelovig. Men ziet pasgehuwden graag goed beginnen.

ALBERT: Ze beginnen helemaal niets, als ze niets bespelen. Maar, waar hebben ze twee kamers voor nodig?

MANAGER: Waar heb je het over, Albert.

ALBERT: Ik zag het op de lijst. Kamer 12, meneer en mevrouw Smith, kamer 12a, meneer en mevrouw Smith, wat is er aan de hand met ze, zijn ze nu al gescheiden? *(hij lacht)*

MANAGER: Nee, nee, Albert, dat stomme meisje van de receptie heeft een fout gemaakt. Dat doet ze steeds, ze schrijft ze tweemaal op. Albert, ik heb je gisteren gezegd een nieuw nummer op de deur te bevestigen.

ALBERT: Kon niet, de chef-kok jatte mijn schroevendraaier om de worstjes mee te prikken. *(Albert gaat met de bagage kamer 11 binnen)*

MANAGER: Oh, is dat zo. *(hij gaat kamer 12a binnen. De lift gaat naar beneden. De manager kijkt kamer 12a in het rond, trekt de gordijnen recht, gaat de badkamer in, komt weer op met een spuitbus en bespuit de kussens, dan zichzelf. Geluiden van instrumenten)* Als muziek als voedsel voor de liefde dient, zullen ze vanavond geen honger hebben. *(hij loopt richting gang, Albert komt binnen)*

ALBERT: Nee, dank je, ik hoef niets.

MANAGER: Hoe vaak moet ik je het nog vertellen, Albert. Je moet niet om giften vragen...

ALBERT: Deed ik niet, ik vroeg om een fooi.

MANAGER: Bediening is inbegrepen, ik blijf het je zeggen.

ALBERT: Ja, meneer. *(hij pakt een gereedschapskist, welke op de grond naast het bed staat)*

MANAGER: Wat doet dit hier?

ALBERT: Het schuifraam in de badkamer moest gemaakt worden. Het wilde niet open.

MANAGER: Het je het gerepareerd?

ALBERT: Oh, ik heb het al gemaakt. Nu wil het niet dicht.

MANAGER: Oh! Kan jij niets goed doen? Je moet iets aan één van de bedden in 14 doen. Een poot zit los.

ALBERT: Wat, alweer? Moet die bejaardenclub geweest zijn. Ieder jaar hetzelfde. Op hun leeftijd moeten ze toch weten dat bedden om in te slapen zijn.

MANAGER: Wel, doe het nu meteen, de nieuwe gasten kunnen ieder moment hier zijn. *(Albert loopt kamer 12a uit, richting kamer 14. De manager volgt)* En nog iets anders, het fonteintje in mw. Garfield haar kamer zit weer los van de muur. Kijk het nu gelijk na.

ALBERT: Wat moet eerst, nu meteen of nu gelijk?

MANAGER: Beide.

ALBERT: Ik kan niet gelijktijd op twee plaatsen zijn. *(de lift komt naar boven)* Weet je wat, ik zal een ram op die poot geven... *(haalt een houten hamer tevoorschijn)* en jij probeert iets aan mw. Garfields fonteintje te doen.

MANAGER: Wat word ik verondersteld daar aan te doen?

ALBERT: Schroef het erop. Jou kennende, is dat precies wat jij wilt. *(hij grinnikt)* Het zijn alleen een paar moeren die aangedraaid moeten worden. *(hij geeft hem een grote moersleutel)* Alsjeblieft, hiermee moet het lukken. *(Albert gaat kamer 14 in)*

MANAGER: *(bekijkt de moersleutel)* Wel, goed dan. *(hij haalt een eau de colognestick tevoorschijn, wrijft hiermee over zijn voorhoofd, pakt dan een voetenspray, sprayt dit in zijn sokken. Hij loopt richting lift, op het moment dat deze arriveert)*

MICHELE: *(in lift)* Nee, George, niet hier. Wacht tot we in onze kamer zijn.

DR.GARFIELD: *(in lift)* Ik probeer alleen een andere houding. *(de manager reageert hierop. De liftdeuren gaan open en dr. Garfield slaat een golfbal de lift uit, welke de voet van de manager raakt. Hij maakt een sprongetje en laat de moersleutel op zijn andere voet vallen. Dr. Garfield stapt met een golfclub de lift uit. Hij is een goeduitziende man, die met veel energie zijn middelbare leeftijd probeert te verbloemen)* Kijk uit, jij idioot! Je verknalt een perfecte putslag. *(Michele komt de lift uit met de bagage. Ze is in ieder opzicht een zeer aantrekkelijke vrouw)*

MANAGER: Ja, meneer. Goedenavond, meneer. Ik ben de manager. Kan ik u ergens mee van dienst zijn?

DR.GARFIELD: *(Garfield pakt de golfbal op, reageert)* Wat een overweldigende geur hangt er hier.

MANAGER: Meent u dat, meneer? Was me niet opgevallen.

MICHELE: We zoeken onze kamer.

MANAGER: Oh ja, mevrouw, uw naam?

MICHELE: Mejuffrouw Unsworth.

DR.GARFIELD: *(snel)* Mevrouw Smith. Meneer en mevrouw Smith. Eh... ze heeft nog geen tijd gehad om aan haar nieuwe naam te wennen, ja toch, liefste?

MANAGER: Ah ja, meneer Smith, natuurlijk. U en uw lieflijke vrouw hebben, vanzelfsprekend op uw huwelijksreis, de bruidssuite. Staat u mij toe, mevrouw. *(hij pakt de bagage van Michele over)*

MICHELE: Huwelijksreis? Wij zijn niet op huwelijksreis. *(Garfield werpt haar een bezorgde blik toe)*

MANAGER: Maar ik dacht...

DR.GARFIELD: Eh, wat mejuffrouw... eh... mevrouw Smith bedoelt, is dat, wat anderen betreft, wij niet op huwelijksreis zijn. Wij willen niet in verlegenheid gebracht worden, toch, liefste?

MANAGER: *(gaat ze voor naar kamer 12a)* Helemaal begrepen, meneer. Men zal discreet zijn. Dit is uw balkon, meneer, prachtig uitzicht op de zee — bij helder weer. *(hij opent het raam)* U heeft een mooie kleedkamer. Ik zal uw koffers daarin zetten. *(zet koffers in kleedkamer)*

DR.GARFIELD: Noem je dat een kleedkamer? Het is niet groter dan een kast.

MANAGER: Dat was het eerst ook. Daar is de badkamer. Kan ik nog iets voor u doen, meneer?

DR.GARFIELD: *(kijkt naar Michele)* Nee, dank je.

MICHELE: Maar ik heb honger. Ik wil iets te eten.

DR.GARFIELD: Maar we hebben onderweg gedineerd.

MICHELE: Dat was een uur geleden. Ik heb weer honger.

MANAGER: Dat zal door onze zeelucht komen. Wil mevrouw iets op haar kamer nemen?

DR.GARFIELD: Ja, daar zijn we hier voor.

MANAGER: Wil mevrouw iets eten?

MICHELE: Ja, dat zou heerlijk zijn.

MANAGER: Ik ben bang dat u op dit tijdstip van de avond alleen sandwiches kan krijgen. U zult uiteraard champagne willen.

MICHELE: Dat zou geweldig zijn.

MANAGER: Ik zal meteen de bediende met uw bestelling naar boven sturen. Goedenavond, mevrouw, meneer. Ik hoop dat u het niet erg vindt, dat ik dit opmerk, maar geeft u de bediende alstublieft geen fooi... onze bediening is inclusief. *(de manager loopt naar de gang, sluit de deur achter zich, pakt de moersleutel op en loopt kamer 18 binnen)*

DR.GARFIELD: Michele, je moet voorzichtiger zijn. Je verklapte bijna ons plannetje door mejuffrouw Unsworth te zeggen.

MICHELE: Het is zo ouderwets, George, dat gedoe, door ons voor te doen als meneer en mevrouw Smith. Het was niet nodig de manager te vertellen dat we op huwelijksreis zijn.

DR.GARFIELD: Wel, het is onze eerste keer samen. Een soort van proef huwelijksreis.

MICHELE: Nu, dat is prima zolang jij maar met mij trouwt.

DR.GARFIELD: Natuurlijk doe ik dat, uiteindelijk. Er is alleen een klein probleempje.

MICHELE: En dat is?

DR.GARFIELD: Mijn vrouw. Zij kan erg wraakzuchtig zijn. Zie je, ik heb

het huis en al het andere op haar naam gezet vanwege de belasting.

MICHELE: Dat was stom.

DR.GARFIELD: Niet helemaal. Het was in de eerste plaats haar geld.

MICHELE: Het probleem met jouw vrouw is, dat ze jou niet begrijpt zoals ik doe. Hoe dan ook, het is geen punt, het is tegenwoordig zo gemakkelijk om te scheiden. En ik wil zo graag de tweede mevrouw Garfield worden. Ik wil dat iedereen het weet van ons. Ik zou het van de daken willen schreeuwen.

DR.GARFIELD: Nee, nee, doe dat niet. Jij schijnt niet te beseffen wat een risico ik neem, jou het weekend mee te nemen. Ik kan geroyeerd worden.

MICHELE: Doe niet zo mal — je kan niet geroyeerd worden, alleen omdat je het weekend met je receptioniste in een hotel doorbrengt, zelfs als je getrouwd bent.

DR.GARFIELD: Jij bent niet alleen mijn receptioniste, maar ook mijn patiënt. Daarom heb ik dit hotel uitgezocht. Loop ik geen kans één van mijn vrienden tegen het lijf te lopen.

MICHELE: Ik had gehoopt op een leuk weekend in een behoorlijk hotel in Brighthon, een beetje dansen.

DR.GARFIELD: We konden niet naar Brighthon. Mijn vrouw brengt daar het weekend door bij haar zuster. Zij is de enige die het harpspel van mijn vrouw kan waarderen - ze is stokdoof.

MICHELE: Maar waarom moesten we naar deze vreselijke plek in één of ander gat.

DR.GARFIELD: Dat is het hem juist. Ik ken niemand in Kingstanton. *(hij pakt de golftas en zet deze in de kleedkamer)* Deze zullen niet nodig zijn.

MICHELE: Waarom heb je het dan meegenomen?

DR.GARFIELD: Ik moest wel. Ik heb Winifred verteld dat ik ging golfen in Cromer. *(de telefoon rinkelt)*

MICHELE: *(pakt de hoorn op)* Met de praktijk van dr. Garfield. U spreekt met mejuffrouw Unsworth. *(Garfield reageert)* Eh... ik bedoel, mevrouw Smith... Oh, dat zou geweldig zijn, dank u. Ja, we willen graag een hele fles. *(ze legt de hoorn neer)* Dat was de manager, hij laat een extra grote fles champagne brengen, is dat niet aardig van hem.

DR.GARFIELD: Ik heb helemaal geen trek in champagne. Geef mij maar een Scotch.

MICHELE: Laten we dan naar beneden gaan en aan de bar wat drinken. *(ze pakt haar beautycase op)*

DR.GARFIELD: Ja goed, laten we gaan. *(hij pakt haar linkerhand in zijn rechterhand, opent de deur, kijkt naar haar hand)* Oh, mijn god, je

hebt helemaal geen trouwring om!

MICHELE: Natuurlijk heb ik dat niet. Ik ben nog niet getrouwd.

DR.GARFIELD: *(sluit snel de deur)* Stt! Misschien hoort iemand Trek je handschoenen aan.

MICHELE: Die heb ik niet bij me.

DR.GARFIELD: Trek mijn autohandschdenen aan. *(hij haalt een paar autohandschoenen uit zijn zak)*

MICHELE: Doe niet zo raar, George. Ik kan niet aan de bar een gintonic drinken, met deze aan. Ik zal er belachelijk uitzien.

DR.GARFIELD: Weet je wat, je kan mijn zegelring omdoen, *(hij haalt zijn zegelring van zijn pink af en geeft deze aan haar)*

MICHELE: Maar daar staan de initialen G.G. op.

DR.GARFIELD: Ja, G.G. Vertel dat het voor Geweldige Grootmoeder staat. G.G. *(ze lachen)* Kom. *(ze gaan naar de lift, welke net naar beneden gaat)* Verdorie, net gemist. We gaan met de trap. *(Michele en Garfield gaan af. Albert komt op vanuit kamer 14, hij draagt de gereedschapskist)*

ALBERT: Dat is voor elkaar. *(uit kamer 18 komt het geluid van het fonteintje dat afbreekt en een schreeuw van de manager)* Zo te horen, heeft hij het helemaal voor elkaar. *(de manager komt kreupel lopend uit kamer 18, heeft een stuk van het fonteintje bij zich)*

MANAGER: Albert, ik heb een ongelukje met het wasbakje gehad.

ALBERT: Hem erop geschroefd, hè? Ik heb het je gezegd. *(hij zet de kist op de grond)*

MANAGER: Je hebt me het verkeerde gereedschap gegeven. Heb je de poot van het bed in kamer 14 gemaakt? *(de lift komt omhoog)*

ALBERT: Ja.

MANAGER: Godzijdank. En het zit niet meer los?

ALBERT: Nee, het is nu helemaal los. *(hij haalt een poot van een bed uit de kist)*

MANAGER: Wat? Een bed kan toch geen drie poten hebben.

ALBERT: Dat weet ik. Daarom heb ik ze er allemaal afgehaald. *(hij haalt de andere drie poten tevoorschijn)*

MANAGER: Je veruïneert dit hotel.

ALBERT: Je kan een ruïne niet veruïneren.

MANAGER: Ga meteen naar beneden. *(de deuren van de lift gaan open)* En neem dat afschuwelijke oude krenge met je mee. *(mw. Garfield komt de lift uit. Ze is een elegante, wilskrachtige dame)*

MW. GARFIELD: Pardon? Hoe durft u.

MANAGER: Oh, het spijt me vreselijk, mevrouw. Ik had u niet gezien.

MW. GARFIELD: En wie mag u dan wel zijn?

MANAGER: Ik ben de manager, mevrouw.

MW. GARFIELD: Wel, dan bent u een niet al te beste manager. Ik moest mijn harp zelf dragen.

MANAGER: Harp? Oh, u bent mevrouw Garfield.

MW. GARFIELD: Natuurlijk ben ik dat. Wat een vreemde lucht hangt er hier.

MANAGER: Ik ruik niets, maar ik zal proberen het te verwijderen.

ALBERT: Ga jezelf verwijderen.

MANAGER: Albert. Pak mevrouw haar bagage, nu meteen. *(Albert werpt hem een vuile blik toe, gaat de lift in)*

MW. GARFIELD: Voorzichtig met de harp. Het is een zeer gevoelig en kostbaar instrument. *(ze draait zich naar de manager)* Ik heb me vreselijk moeten haasten. Ik was bij mijn zuster in Brighthon, weet u, toen ze belden. En nu speel ik morgen hier bij het openingsconcert van het festival. Ik was zelfs niet in de gelegenheid mijn man het te laten weten. *(ze voelt haar polsslag)* Oh hemeltje, mijn polsslag is veel te snel. Ik wist dat dit zou gebeuren. Ik kan beter mijn ademhalingsoefeningen gaan doen. *(ze haalt een paar keer diep adem)*

MANAGER: Ik hoop dat mevrouw zich niet onwel voelt.

MW. GARFIELD: Nu wel. Het is die vreselijke lucht.

MANAGER: Misschien moet ik een dokter halen.

MW. GARFIELD: Dat is niet nodig. Mijn man is dokter, dus ik heb mezelf jarenlang moeten genezen. *(ze voelt haar pols weer)* Het is goed nu. Ik zou misschien helemaal moeten stoppen met ademen.

MANAGER: Oh jee, maakt u zichzelf niet van streek, mevrouw. Wilt u dat ik contact opneem met uw man?

MW. GARFIELD: Dat kan niet. Hij is niet thuis. Hij is golfen, ergens bij Cromer. *(Albert sleept een harp uit de lift)* Sleep het niet, man, til het op. Je beschadigt de pedalen.

ALBERT: Waarom heeft het pedalen, het is geen fiets.

MW. GARFIELD: *(tegen de manager)* Ik heb geprobeerd de receptioniste te bereiken... voor zijn nummer, maar zij was er niet. Ik veronderstel dat ze het weekend vrij genomen heeft, omdat hij weg is. Het probleem met dat meisje is, dat ze hem niet begrijpt, zoals ik doe. Toen ik met hem trouwde en hem in een praktijk zette, was ik zijn eerste receptioniste. Ik zorgde ook dat hij golf ging spelen.

MANAGER: Oh echt, mevrouw, speelt u zelf ook?

MW. GARFIELD: Oh, ik ben er dol op, een partijtje te spelen, maar natuurlijk komt mijn muziek op de eerste plaats. *(Albert laat de harp vallen)* In vredesnaam, man, heb jij geen respect voor muziek?

ALBERT: Muziek? Ik ben de bediende in dit hotel, niet de aartsengel Gabriël. *(hij pakt de harp en brengt deze naar kamer 18)*

MANAGER: Als u van golf houdt, mevrouw, ik heb gezien dat één van onze andere gasten zijn clubs heeft meegebracht. Mocht u graag willen spelen, terwijl u hier bent, kan ik misschien regelen dat hij met u speelt.

MW. GARFIELD: Oh, dat zou leuk zijn. Ik vraag me af wat zijn handicap is?

MANAGER: Ik weet het niet, mevrouw. Hij is hier op huwelijksreis.

MW. GARFIELD: Oh, nu, dat kan misschien een handicap zijn. Ik bedoel, als hij hier is met zijn pasgetrouwde vrouw, kan ik niet verwachten dat hij met mij speelt.

MANAGER: Nee, natuurlijk niet, mevrouw.

MW. GARFIELD: Maakt niet uit, met een beetje geluk kan ik misschien mijn man treffen. Cromer ligt hier toch vlakbij?

MANAGER: Ja, mevrouw. Ongeveer 25 km, hemelsbreed. *(Albert komt terug om de rest van de bagage op te halen en brengt het naar kamer 18)*

ALBERT: Met zo'n harp moet het via de hemel toch lukken.

MANAGER: Albert! Wilt u mij excuseren, mevrouw. Ik verwacht ieder moment de kopersectie.

MW. GARFIELD: Geef ze geen kamer naast mij. Die zitten de hele nacht bier te drinken, liedjes te zingen en strippoker te spelen met de kamermeisjes.

ALBERT: *(komt terug uit kamer 18)* We hebben er maar één en zij is niet, wat je zou noemen, een full house.

MANAGER: Maakt u zich niet bezorgd, mevrouw, ik plaats het koper altijd in het bijgebouw, zodat de bediende zich om hen kan bekommeren. *(de manager gaat achter af)*

ALBERT: Nu, ik speel geen strippoker met ze.

MW. GARFIELD: Goed, dat is alles. Ik wens niet gestoord te warden. Ik wil mijn Sibelius oefenen. *(mw. Garfield gaat kamer 18 binnen)*

ALBERT: Verdorie, je gaat toch niet hier op die harp zitten spelen. Je zal de andere gasten de stuipen op het lijf jagen, ze zullen denken dat ze heengegaan zijn.

MW. GARFIELD: *(komt op uit kamer 18)* Wat een afschuwelijke kleine kamer. En er zit een gat in de wasbak.

ALBERT: Dat was de manager. Hij brak het, toen hij het repareerde.

MW. GARFIELD: Schandelijk! Iedere keer als ik mijn handen was, krijg ik natte voeten.

MANAGER: Badkamer is daar beneden, mevrouw. *(hij wijst richting bordje badkamer)*

MW. GARFIELD: Ik zou niet in dit hotel verblijven, als ik ergens anders terecht had gekund.

ALBERT: Nee, het zit allemaal vol. Het is jullie ellendige "Muziekfestival", toch? Al die verdraaide muzikanten, krassend, tetterend, dreunend, de hele dag en nacht. Roept mijn allergieën op, ieder jaar weer.

MW. GARFIELD: Ik sta erop, 's ochtends om acht uur gewekt te worden met thee en de ochtendkrant en een beker warme melk met moutextract voor ik naar bed ga.

ALBERT: *(mopperend in zichzelf)* Ouwe taart.

MW. GARFIELD: *(scherp)* Wat zei jij?

ALBERT: Uiteraard! Ik zal het brengen.

MW. GARFIELD: Wat een vreselijk hotel.

ALBERT: Ja, dat is zo. Ik had hier niet gezeten. Bediening is vreselijk. Ze hadden ons al jaren geleden moeten schrappen. Oké, ik ga, mevrouw. *(hij houdt zijn hand op)*

MW. GARFIELD: Goed, dat is alles.

ALBERT: Alles? Vergeet u niet iets?

MW. GARFIELD: Nee, ik heb al mijn bagage, ondanks jouw pogingen het tegenovergestelde te bereiken, *(de lift gaat naar beneden)*

ALBERT: Het is gebruikelijk een fooi te geven voor mijn moeite.

MW. GARFIELD: Service is inbegrepen.

ALBERT: Zeulen met zware harpen niet.

MW. GARFIELD: Oh, goed dan. *(ze opent haar tas en haalt er een euro uit)* Heb je terug van een euro?

ALBERT: Nee.

MW. GARFIELD: Jammer. *(ze doet de euro terug in haar tas, gaat kamer 18 binnen en sluit de deur. De lift kom omhoog)*

ALBERT: Goed. Dat wordt koude melk en de krant van gisteren. *(hij ziet dat de lift van BG naar 1 gaat)* Kan me beter uit de voeten maken... dat zou de pianist kunnen zijn. *(Albert gaat achter af. De lift arriveert. Michele komt eruit, gevolgd door dr. Garfield)*

MICHELE: *(wat giechelend)* Het was lief van je om die halve fles champagne voor me te bestellen. Ik voel me van binnen helemaal bubbelen.

DR.GARFIELD: *(blij)* Ja, precies wat de dokter voorschreef.

MICHELE: Ja, ik denk dat ik nu voor alles klaar ben.

DR.GARFIELD: En je hebt nog een extra grote fles te gaan. *(ze gaan kamer 12a binnen)*

MICHELE: Oh, wat heb ik met mijn beautycase gedaan?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto